

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **eMarketing CZ s.r.o.**, IČ: 29009529, se sídlem Štětí, Lukešova 377, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Praha 7, Pplk. Sochora 27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 18. 3. 2014, č.j. UOOU-09830/13-236,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce podal k Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku, jímž předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „žalovaný“) zamítl jeho rozklad a potvrdil rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 1. 2014, č.j. UOOU-09830/13-228, kterým byla žalobci dle § 11 odst. 1 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o některých službách informační společnosti“) uložena pokuta ve výši 480.000,- Kč za spáchání správního deliktu dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o některých službách informační společnosti, kterého se měl dopustit tím, že opakovaně šířil obchodní sdělení z několika desítek adres elektronické pošty konkrétně vypočtených ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně bez souhlasu adresátů a aniž by adresáti byli jeho zákazníci, čímž porušil povinnost stanovenou v § 7 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti, a to povinnost šířit obchodní sdělení elektronickými prostředky jen za podmínek stanovených zákonem.

Žalobce v podané žalobě namítal, že byl zkrácen na svých právech, neboť řízení, které předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí, vykazuje následující vady.

Jednak správní orgány v řízení bez vysvětlení neprovedly veškeré žalobcem navržené důkazy a zjištěné skutečnosti a důkazy byly hodnoceny jednostranně v jeho neprospěch.

Dále nesouhlasil s nepřiměřenou výší sankce uložené žalobou napadeným rozhodnutím. Namítal, že sankce má likvidační charakter, neodpovídající rozsahu a intenzitě jeho údajného protiprávního jednání a nezohledňující polehčující okolnosti.

Závěrem správním orgánům vytkl, že nepřihlédl k mimořádné okolnosti jeho případu, kterou spatřoval ve vloupání do kanceláře společnosti, neboť tím přišel o některá, pro rozhodnutí důležitá data. Přičemž se mu podařilo zrekonstruovat pouze některá data z datové zálohy, z nichž vyplývá, že někteří adresáti uvedení ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně se k odběru obchodních sdělení přihlásili.

Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 10. 6. 2014 odmítl veškeré žalobní námitky. Výtku neprovedení důkazů považoval za neurčitou, jelikož z ní není zřejmé, jaké konkrétní důkazy neměly být v řízení provedeny. Předpokládal, že žalobce v žalobě poukázal na neprovedení důkazu dotazem u společnosti Comfort Solutions Inc. Poukázal na to, že s tímto důkazním návrhem se vypořádal na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že povinnost doložit souhlasy má žalobce, který se této povinnosti nemůže zprostit odkazem na třetí osobu. Zdůraznil, že žalobce byl k předložení příslušných souhlasů vyzván, žádné souhlasy však nepředložil; naopak správními orgány dotazovaní adresáti udělení souhlasů popřeli. Vzhledem k výše zjištěnému správní orgány považovaly za nadbytečné se tímto důkazním návrhem zabývat a tvrzení žalobce o existenci souhlasů u společnosti Comfort Solutions Inc. vyhodnotily jako účelové a nepravdivé.

K námitce ohledně likvidační výše uložené pokuty uvedl, že žalobce byl vyzván k doložení majetkových poměrů. Žalobce však předložil pouze listiny týkající se jeho majetkových poměrů v roce 2010, které však nebyly pro posouzení likvidačního charakteru pokuty ukládané v roce 2014 významné. Uložená výše pokuty tak odpovídá okolnostem a závažnosti jednání žalobce a je řádně odůvodněna. Polehčující okolnosti v daném případě nebyly shledány, tudíž ani zohledňovány.

Připustil, že žalobce dne 23. 5. 2013 správním orgánům sdělil informaci o vloupání ze dne 2. 5. 2013, avšak žádné výpisy ze své databáze od května 2013 v řízení nepředložil. Žalobce na počátku řízení doložil pouze printscreeny ze své databáze, kterými ale nebyl prokázán souhlas adresátů se zasíláním obchodních sdělení. Žalovaný poukázal na změnu tvrzení žalobce v průběhu řízení. Žalobce totiž nejprve uváděl, že adresáti své souhlasy udělili při registraci do katalogu 123-firmy.cz, a poté, kdy žalovaný toto tvrzení vyvrátil, žalobce začal tvrdit, že souhlasy byly uděleny společnosti Comfort Solutions Inc.

Obecnou a neurčitou výtku jednostranného hodnocení zjištěných skutečností odmítl. Zdůraznil, že veškeré skutečnosti a důkazy hodnotil dle § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, přičemž za prokázané považoval spáchání správního deliktu žalobcem.

Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.

Na nařízené ústní jednání se žalobce bez omluvy nedostavil. Žalovaný setrval na svém procesním stanovisku a zdůraznil, že v řízení bylo jednoznačně prokázáno a odůvodněno, že dotčení adresáti, jimž byla nevyžádaná obchodní sdělení z emailové adresy žalobce odesílána, k jejich zasílání souhlas nedali.

Soud k důkazu přečetl žalobcem navržené listiny, a to doklady o registraci k odběru obchodních sdělení a zjistil, že na listinách jsou bez jakéhokoli označení, bez souvislostí či vysvětlivek uvedeny soubory čísel, emailových adres a dat; na zápatí poslední strany je napsáno „director of Confort Solution“ a připojen nečitelný vlastnoruční podpis.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Dne 26. 9. 2012, pod zn. INSP4-0048/12-28, zahájil správní orgán I. stupně kontrolu se žalobcem dle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o některých službách informační společnosti.

V nedatovaném podání, doručeném správnímu orgánu I. stupně dne 3. 10. 2012, žalobce uvedl, že adresáti obchodních sdělení jsou jeho klienti registrovaní v katalogu 123-firmy.cz a souhlas se zasíláním obchodních sdělení udělili při této registraci. V podání ze dne 28. 3. 2013 žalobce uvedl, že souhlasy se zasíláním obchodních sdělení disponuje společnost Comfort Solutions Inc. Nedatovaným podáním, doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 23. 5. 2013, žalobce správní orgán I. stupně informoval, že nemůže doložit jednotlivé objednávky a emailovou komunikaci s Comfort Solutions Inc., neboť dne 2. 5. 2013 se někdo vloupal do jeho kanceláře a odcizil počítače, čímž o tyto písemnosti přišel.

Ještě před zahájením kontroly obdržel správní orgán I. stupně 26 stížností od adresátů, jejichž emailové adresy jsou uvedeny ve výroku správního rozhodnutí I. stupně (dále jen „dotčení adresáti“), na nevyžádaná obchodní sdělení žalobce. Ve stížnostech adresáti zaškrtnuli, že obchodní sdělení obdrželi, ačkoli nejsou zákazníci žalobce a ani mu nikdy nedali souhlas k zasílání obchodních sdělení, někteří dokonce jejich zasílání předtím odmítli. V průběhu kontroly a po jejím skončení obdržel správní orgán I. stupně více jak 100 dalších stížností na nevyžádaná obchodní sdělení žalobce s tím, že dotčení adresáti obdrželi obchodní sdělení, ačkoliv nejsou jeho zákazníci a nedali mu souhlas k zasílání obchodních sdělení. Dále byli adresáti v průběhu kontroly dotázáni, zda se registrovali do katalogu 123-firmy.cz či dalších databází; zda dali žalobci a společnosti Comfort Solutions Inc. souhlas k zasílání obchodních sdělení; a zda jsou jejich zákazníci. Veškeré odpovědi, které správní orgán I. stupně obdržel, byly záporné.

Dne 23. 8. 2013 byl sepsán kontrolní protokol, č.j. INSP4-0048/12-101, proti kterému žalobce podal námitky. V nich navrhl doplnit kontrolní zjištění učiněním dotazu na společnost Comfort Solutions Inc., která disponuje souhlasy se zasíláním obchodních sdělení. Rozhodnutím ze dne 24. 10. 2013 nebylo námitkám žalobce vyhověno, neboť bylo zjištěno, že dotčení adresáti nedali k jejich zasílání souhlas žalobci ani společnosti Comfort Solutions Inc. Správní orgán zdůraznil, že pokud žalobce tvrdí, že mu souhlasy byly uděleny, má povinnost svá tvrzení i prokázat, tedy souhlasy předložit. Tvrzení žalobce, že společnost Comfort Solutions Inc. je připravena souhlasy předložit, považoval za nevěrohodné, jelikož dotčení adresáti popřeli udělení souhlasu žalobci nebo společnosti Comfort Solutions Inc.

Oznámením ze dne 4. 12. 2013, č.j. UOOU-09830/13-225, zahájil správní orgán I. stupně správní řízení s žalobcem pro podezření ze spáchání správního deliktu dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o některých službách informační společnosti. Žalobce byl současně vyzván, aby ve lhůtě 15 dnů předložil dokumenty dokládající, že adresáti jmenovaní v oznámení dali předchozí souhlas k zasílání obchodních sdělení nebo že se jedná o zákazníky, u nichž jsou splněny podmínky dle § 7 odst. 3 zákona o některých službách informační společnosti. Dne 30. 12. 2013 byl žalobce poučen o právu vyjádřit se k podkladům dle § 36 odst. 3 správního řádu a rovněž byl poučen o možnosti přezkumu dle § 82 odst. 4 správního řádu. Žalobce na oznámení ze dne 4. 12. 2013 ani na sdělení ze dne 30. 12. 2013 nikterak nereagoval.

Dne 21. 1. 2014 rozhodl správní orgán I. stupně o uložení pokuty žalobci ve výši 480.000,- Kč za správní delikt dle § 11 písm. a) zákona o některých službách informační společnosti. V odůvodnění zdůraznil, že šíří-li žalobce obchodní sdělení elektronickými prostředky, musí mít k tomu předchozí souhlas adresátů. Odmítl obranu žalobce, že zajišťoval marketingovou kampaň pro společnost Comfort Solutions Inc., který předmětnými souhlasu disponoval. Jednak měl za to, že pokud by společnost Comfort Solutions Inc. disponovala souhlasu, jednalo by se o souhlasu udělené dané společnosti a nikoli žalobci. Zároveň zdůraznil, že důkazní břemeno ohledně dispozice se souhlasu tíží žalobce jakožto odesílatele obchodních sdělení. Konstatoval, že žalobce neprokázal ani existenci předmětných souhlasů, ani že by adresáti byli jeho zákazníci, tudíž šířil obchodní sdělení elektronickými prostředky v rozporu s § 7 zákona o některých službách informační společnosti. Tento závěr byl plně podpořen stížnostmi dotčených adresátů a jejich odpověďmi na dotazy ohledně dání souhlasu žalobci či existence jejich klientského vztahu se žalobcem. Správní orgán I. stupně upozornil, že žalobce byl opakovaně vyzýván k doložení příslušných souhlasů, žádné však nepředložil. K uložení sankce uvedl, že závažnost jednání žalobce spatřuje v množství dotčených adresátů obchodních sdělení; k jednání docházelo v delším časovém období; zasílání obchodních sdělení jednotlivým adresátům probíhalo i opakovaně. Dále přihlédl k tomu, že k zasílání obchodních sdělení docházelo i v průběhu kontroly a po jejím ukončení. Za přitěžující okolnost považoval, že rozesílání obchodních sdělení je součástí předmětu podnikatelské činnosti žalobce.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce rozklad ze dne 27. 1. 2014, ve kterém namítal nedostatečné vyhodnocení skutečností zjištěných v řízení, poukázal na neprovedení důkazu dotazem na společnost Comfort Solutions Inc. a dále na nepřiměřenou a likvidační výši pokuty. Žalobce na základě výzvy žalovaného k prokázání majetkových poměrů ze dne 3. 3. 2014 předložil rozvahu a výkaz zisku a ztráty zpracované ke dni 31. 12. 2010.

O rozkladu rozhodl žalovaný dne 18. 3. 2014 žalobou napadeným rozhodnutím. Z odůvodnění vyplývá, že se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobce rozesílal na adresy vypočtené ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně obchodní sdělení bez souhlasu dotčených adresátů. Ti totiž popřeli, že by žalobci nebo společnosti Comfort Solutions Inc. poskytli souhlas či že by se registrovali do katalogu žalobce či jiné databáze. Žalovaný zdůraznil, že žalobce příslušné souhlasu nepředložil, ačkoli k tomu byl vyzván, pouze odkazoval na společnost Comfort Solutions Inc. a její připravenost souhlasu poskytnout. Taktéž uloženou výši pokuty považoval za přiměřenou a odpovídající počtu dotčených adresátů a době, po kterou k jednání docházelo. Poukázal na to, že žalobce nedoložil své majetkové poměry, neboť předložil listiny týkající se jeho hospodaření za rok 2010. Korigoval odůvodnění správního orgánu I. stupně, tak že rozesílání obchodních sdělení v průběhu kontroly bylo dílčím kritériem pro stanovení výše pokuty.

Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 7 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti obchodní sdělení lze šířit elektronickými prostředky jen za podmínek stanovených tímto zákonem.

Podle § 7 odst. 2 zákona o některých službách informační společnosti podrobnosti elektronického kontaktu lze za účelem šíření obchodních sdělení elektronickými prostředky využít pouze ve vztahu k uživatelům, kteří k tomu dali předchozí souhlas.

Podle § 7 odst. 3 zákona o některých službách informační společnosti nehledě na odstavec 2, pokud fyzická nebo právnická osoba získá od svého zákazníka podrobnosti jeho elektronického kontaktu pro elektronickou poštu v souvislosti s prodejem výrobku nebo služby podle požadavků ochrany osobních údajů upravených zvláštním právním předpisem, může tato fyzická či právnická osoba využít tyto podrobnosti elektronického kontaktu pro potřeby šíření obchodních sdělení týkajících se jejích vlastních obdobných výrobků nebo služeb za předpokladu, že zákazník má jasnou a zřetelnou možnost jednoduchým způsobem, zdarma nebo na účet této fyzické nebo právnické osoby odmítnout souhlas s takovýmto využitím svého elektronického kontaktu i při zasílání každé jednotlivé zprávy, pokud původně toto využití neodmítl.

Podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o některých službách informační společnosti právnické osobě, která hromadně nebo opakovaně šíří elektronickými prostředky obchodní sdělení bez souhlasu adresáta se uloží pokuta do výše 10.000.000,- Kč.

Podle § 12 odst. 2 zákona o některých službách informační společnosti při stanovení výše pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Podle § 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

K velmi obecně formulované žalobní námitce neprovedení navrhovaných důkazů soud zdůrazňuje, že z ní není zřejmé, jaké konkrétní důkazní návrhy nebyly správními orgány provedeny a náležitě vypořádány. Žalobce však v námitkách ke kontrolnímu protokolu ze dne 23. 8. 2013 navrhoval doplnění skutkových zjištění o vyjádření společnosti Comfort Solutions Inc., která měla souhlasy dotčených adresátů disponovat, přičemž na tento důkazní návrh poukázal i v rozkladu. Jiný důkazní návrh v průběhu kontroly ani v průběhu správního řízení o spáchání správního deliktu žalobce neučinil, proto se soud zabýval právě tímto důkazním návrhem žalobce.

Jak uvedeno shora, žalobce považoval skutečnosti zjištěné správním orgánem I. stupně za nedostatečné, proto navrhl jejich doplnění právě učiněním dotazu vůči společnosti Comfort Solutions Inc., správní orgány však tento důkazní návrh neprovedly. Soud v daném postupu správních orgánů nespátřuje žádné pochybení. Žalobce totiž ve svém podání ze dne 28. 3. 2013 tvrdil, že souhlasy se zasíláním obchodních sdělení má společnost Comfort Solutions Inc. Správní orgán I. stupně na toto tvrzení žalobce reagoval tím, že se podáním ze dne 19. 4. 2013 dotázal dotčených adresátů, zda udělili souhlas s jejich zasíláním společnosti Comfort Solutions Inc. anebo zda se registrovali do jejích databází. Veškeré obdržené odpovědi byly záporné. Tím dle názoru soudu byla jednoznačně vyvrácena tvrzení žalobce o tom, že souhlasy disponuje společnost Comfort Solutions Inc., a proto nebylo účelné ani žádat danou společnost o její vyjádření. Soud zároveň přisvědčuje argumentaci správních orgánů, že právě ten, kdo rozesílá obchodní sdělení, musí splňovat zákonem stanovené podmínky, tj. disponovat souhlasy jejich adresátů. V daném případě k zasílání obchodních sdělení docházelo z elektronických adres žalobce, a proto musely být souhlasy se zasíláním obchodních sdělení uděleny právě žalobci a nikoli jeho obchodnímu partnerovi, tj. společnosti Comfort Solutions Inc. Pokud žalobce odkazoval na Rámcovou smlouvu o spolupráci uzavřenou se společností Comfort Solutions Inc., v níž se tato společnost zavázala spolupracovat se žalovaným a předložit mu potřebné dokumenty, soud zdůrazňuje, že se jedná o dvoustranný soukromoprávní úkon, který zavazuje toliko jeho smluvní strany a nikoli žalovaného.

Součástí správního spisu jsou i další záporné odpovědi adresátů, kteří reagovali na dotaz správního orgánu I. stupně, zda souhlas se zasíláním obchodních sdělení žalobci udělili či se registrovali do jím uvedených databází. Dále přímo ve stížnostech na žalobce adresáti vyznačili, že souhlas odesílateli obchodních sdělení neudělili nebo že nejsou jeho zákazníci. Žalobce přitom nedoložil ani, že by adresáti byli jeho zákazníci ve smyslu § 7 odst. 3 zákona o některých službách informační společnosti, ani že by k zasílání obchodních sdělení dali souhlas dle § 7 odst. 2 zákona o některých službách informační společnosti.

Jelikož žalobce souhlasy nedoložil a z obsáhlého spisového materiálu jednoznačně vyplynulo, že dotčení adresáti souhlasy se zasíláním obchodních sdělení žalobci, popř. společnosti Comfort Solutions Inc., neudělili, nelze než dojít k závěru, že žalobce porušil povinnosti stanovené v § 7 zákona o některých službách informační společnosti. Vzhledem k uvedenému soud nespátřuje pochybení v postupu správních orgánů, které neprovedly žalobcem navrhovaný důkaz dotázáním společnosti Comfort Solutions Inc. ohledně souhlasů adresátů se zasíláním obchodních sdělení žalobce. Nad to se soudu jeví nepochopitelným jednání žalobce, jenž po celou dobu správního řízení s danou společností komunikuje, přesto ji nepožádá o poskytnutí potřebných souhlasů a nevyviní se tak z podezření ze spáchání správního deliktu. Soud tedy uzavírá, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu, přičemž tvrzení žalobce ohledně existence kvalifikovaných souhlasů se zaslánými obchodními sděleními spolehlivě vyvrátily.

V této souvislosti soud k důkazu provedeném na ústním jednání konstatuje, že se dle tvrzení žalobce mělo jednat o listiny prokazující jeho tvrzení o udělení souhlasu dotčených adresátů k odběru obchodních sdělení. Soud však zjistil, že ve správním řízení tyto listiny nebyly žalobcem předloženy a navíc z prostého seznamu adres, dat a čísel bez dalšího nevyplývá, že by adresáti dali souhlas se zasíláním obchodních sdělení žalobce.

Za důvodnou nepovažuje soud ani námitku, že správní orgány neprovedení důkazního návrhu opomněly odůvodnit. Soud odkazuje na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č.j. 5 As 29/2009-48, která zní: „*Není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícím orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.*“ (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, č.j. 10 As 16/2014-25). Na základě citované judikatury soud konstatuje, že správní orgány nejsou dle § 52 správního řádu vázány důkazními návrhy účastníků řízení. Vždy však musí provést ty důkazy, které jsou potřebné pro zjištění stavu věci, a případné neprovedení navrhovaného důkazu musí řádně zdůvodnit.

Žalovaný reagoval na výše uvedenou námitku žalobce na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že dotazovaní adresáti popřeli, že by udělili souhlas žalobci či společnosti Comfort Solutions Inc. k zasílání obchodních sdělení. Zároveň uvedl, že žalobce sám by měl disponovat souhlasy adresátů, a pokud by jimi skutečně disponovala jmenovaná společnost, jednalo by se o souhlasy udělené právě této společnosti a nikoli žalobci, což považuje soud za zcela dostatečné vypořádání neprovedení důkazního návrhu.

Žalobce dále nesouhlasil s výší uložené pokuty pro její nepřiměřenost; likvidační charakter; její výši označil za neodpovídající rozsahu a intenzitě jednání; a nezohledňuje polehčující okolnosti. Soud nejprve odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2015, č.j. 5 As 202/2014-66, dle kterého: „*Způsob stanovení výše sankce (pokuty) je výsledkem správního uvážení a správní orgán je povinen přihlédnout k zákonem stanoveným kritériím. Jak již konstatoval Vrchní soud v Praze ve svém rozhodnutí ze dne 26. 3. 1999, sp. zn. 7 A 52/96, z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, jakými úvahami byl správní orgán veden při uložení sankce v té či oné výši.*“.

Soudu výše uvedenou námitku posoudil jako zcela nedůvodnou, jelikož se správní orgány v žalobou napadeném rozhodnutí náležitě vypořádaly s jednotlivými hledisky, která jsou podle zákona významná pro rozhodování o výši pokuty dle § 12 odst. 2 zákona o některých službách informační společnosti. Úvahy, které je vedly k uložení pokuty žalobci v dané výši, jsou v žalobou napadeném rozhodnutí popsány dostatečně srozumitelným a určitým způsobem a soud se s nimi ztotožňuje. Správní orgány při ukládání pokuty přihlédly u hodnocení závažnosti jednání k vysokému počtu dotčených adresátů, odhadem 43 adresátů obchodních sdělení; době, po kterou byla obchodní sdělení rozesílána, tj. minimálně od října roku 2012 do října roku 2013; rovněž přihlédly k tomu, že se jedná o podnikání žalobce, tudíž by měl být znalý svých zákonných povinností a dodržovat je; a že k rozesílání obchodních sdělení docházelo i v době, kdy správní orgán I. stupně již prováděl u žalobce kontrolu. V návaznosti na výše uvedené nelze pokutu, kterou správní orgány ve výsledku žalobci uložily ve výši 480.000,- Kč a jejíž výše odpovídá toliko 4,8 % maximální zákonné sazby, považovat za nepřiměřenou či neodpovídající rozsahu a intenzitě protiprávního jednání, kterého se žalobce dopustil. Co se týče polehčujících okolností na straně žalobce, soud v dané věci shodně se správními orgány žádné polehčující okolnosti neshledal. Žalobce nadto nikterak nekonkretizoval, jaké polehčující okolnosti bylo třeba v jeho případě zohlednit, ani v čem takové okolnosti spatřuje.

K tvrzení o likvidační výši pokuty soud odkazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008-133 „*Správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.*“. Uvedené závěry lze plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Žalobce správním orgánům nikterak neosvědčil svou majetkovou situaci, neboť předložil pouze rozvahu a výkaz zisku a ztrát zpracované ke dni 31. 12. 2010, které jak správně uvedl žalovaný, nevypovídají ničeho o majetkové situaci žalobce v roce 2014. Až později v řízení před správním soudem k rozhodnutí o odkladném účinku žaloby předložil rozvahy a výkazy zisku a ztrát ke dni 31. 12. 2012 a 31. 12. 2013, z těchto dokumentů však vyplynulo, že hospodářská situace žalobce je dobrá, neboť žalobce v letech 2012 i 2013 vykázal zisk přes 400 tisíc Kč a tržby v řádech několika milionů. Na žalobce přitom nebylo vedeno insolvenční, popř. konkurzní řízení. Soud tak uzavírá, že uloženou pokutu nelze považovat za likvidační.

K námitce žalobce, že správní orgány nepřihlédly k mimořádným okolnostem případu, tj. k vloupání do jeho kanceláře, soud konstatuje, že žalobce o té skutečnosti informoval v nedatovaném podání, doručeném dne 23. 5. 2013, v němž uvedl, že není z důvodu vloupání a ztráty určitých dat schopen doložit jednotlivé objednávky a emailovou komunikaci se společností Comfort Solutions Inc. Soud nejprve podotýká, že nehodlá situaci žalobce jakkoli zlehčovat či bagatelizovat. Avšak pro posouzení, zda žalobce spáchal správní delikt dle § 11 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti, a především pro posouzení, zda žalobci byly souhlasy adresátů obchodních sdělení uděleny, nepovažuje soud informaci o vloupání za relevantní. Klíčovým tvrzením žalobce bylo a je tomu tak i ve shora uvedeném podání, ve kterém o vloupání informoval, že souhlasy adresátů má ve své dispozici společnost Comfort Solutions Inc., tudíž došlo-li ke vloupání do kanceláře žalobce, nemohla tato skutečnost mít vliv na případnou existenci souhlasů dotčených adresátů. Nadto sám žalobce informaci o vloupání sdělil správním orgánům v souvislosti s tím, že nemůže doložit jednotlivé objednávky a emailovou komunikaci se společností Comfort Solutions Inc., tedy nikoli v souvislosti s tím, zda je, či není schopen doložit souhlasy adresátů, jejichž seznam se měl nacházet přímo u společnosti Comfort Solutions Inc. Zároveň ze správního spisu vyplývá, že k rozesílání obchodních sdělení ze strany žalobce docházelo i poté, co k vloupání do jeho kanceláře došlo, tj. po 2. 5. 2013. Žalobce dále v podané žalobě ani v průběhu správního řízení neuvedl, jaká konkrétní data, o která přišel, by mohl na svou obranu použít a v jakém smyslu by mu měla pomoci. Soud proto považuje postup správních orgánů, které k vloupání do kanceláře žalobce nepřihlédly, za správný a v souladu se zásadou procesní ekonomie řízení. Námitka žalobce tak neobstojí.

Soud pro úplnost uvádí, že námitky, dle kterých zjištěné skutečnosti a důkazy byly správními orgány hodnoceny jednostranně v neprospěch žalobce, uplatnil žalobce toliko v obecné rovině, nikterak je blíže nespecifikoval a nevyplývá z nich jaká konkrétní porušení v žalobou napadeném rozhodnutí či v řízení jemu předcházejícím spatřuje. Soud proto rovněž pouze v obecné rovině konstatuje, že v dané věci neshledal, že by zjištěné skutečnosti a důkazy obsažené ve správním spise byly hodnoceny jednostranně v neprospěch žalobce,

neboť skutečnost, že žalobce spáchal správní delikt dle § 11 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti, ze správního spisu jednoznačně vyplývá. Správní orgány přitom hodnotily shromážděné podklady tak, jak jim ukládá § 50 odst. 4 správního řádu, přičemž zjišťovaly skutečnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce dle § 50 odst. 3 správního řádu.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. září 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.